

РЕШЕНИЕ

№ 4467

гр. София, 05.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 25.06.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова

Ирина Кюртева

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **4836** по описа за **2021** година докладвано от съдия Веселина Женаварова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Застрахователно дружество [фирма], подадена чрез адв.Г., срещу Решение от 26.02.2021г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 101 състав, по НАХД №7529/2020г., с което е потвърдено Наказателно постановление №Р-10-197/06.03.2019г., издадено от заместник-председател на Комисията за финансов надзор /КФН/, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което наказателното постановление на касатора, на основание чл.647, ал.2 и чл.644, ал.1, т.2 във вр. с чл.648 от Кодекса за застраховането, е наложена имуществена санкция в размер на 1 000 лева за нарушение на чл.367, ал.3 КЗ.

Недоволен от решението, касаторът моли за отмяната му с доводи за неправилно приложение на материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения - основания за касационно оспорване по чл.348, ал.1, т.1, т.2 и т.3 НПК. Конкретно сочи, че с обжалваното наказателно постановление на дружеството била наложена санкция за нарушение, каквото не е извършено от дружеството; че с НП е наложена санкция за фактически описано нарушение, каквото не е предявено с АУАН; твърди се и, че е налице маловажен случай по смисъла на чл.28 ЗАНН, алтернативно - че размерът на санкцията е определен в нарушение на чл.12 ЗАНН.

В съдебно заседание касационния жалбоподател ЗД [фирма], р.пр., не се представлява.

Ответникът по касационното оспорване – Комисията за финансов надзор, в съд.з. представляван от юриск.С. и в представени от писмени бележки, оспорва жалбата и моли да бъде оставена без уважение. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, XI касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл.218, ал.2 АПК, намира следното:

Касационната жалба е допустима, като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

По съществото ѝ, касационният съд взе предвид следното:

Касационният контрол за правилност на решението, осъществяван от административния съд, е ограничен от въведените с жалбата основания, с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които съдът следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

След анализ и преценка на събрания по делото доказателствен материал, от въззивната инстанция е приета за установена следната фактическа обстановка:

Във връзка с постъпила в КФН, Управление „Застрахователен надзор”, жалба относно едностранно прекратяване на полица от застрахователя поради неплащане на допълнителна премия, е извършена проверка, при която е установено, че на 11.12.2017г. между М. Ц. и ЗД [фирма] е сключен договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ с период на застрахователно покритие до 10.12.2018г. Във връзка с настъпило застрахователно събитие на 19.05.2018г. в Република Италия на М. Ц. на 13.07.2018г. е изпратено писмо от застрахователя за описание на застрахователното събитие, на което не е отговорено. Предвид това на 31.07.2018г. дружеството е уведомило М. Ц., че във връзка с повишаване на риска по полицата, съгласно чл.485, ал.3 от КЗ следва да доплати сумата 1954,48лв., представляваща разликата между договорената премия и премията, която съответства на риска; указал е и че при неплащане на премията в указания срок, договорът ще бъде прекратен. На 08.08.2018г. договорът за задължителна застраховка е бил прекратен едностранно от дружеството.

В горния смисъл е описанието на нарушението в съставения на 24.10.2018г. АУАН, както и в издаденото въз основа на него на НП - и двата акта е отразено твърдяно нарушение – дружеството е прекратило едностранно, без да има право да го прави, договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, с което е извършено нарушение на чл.367, ал.3 КЗ. Предвид това, съдът намира за неоснователно възражението на касатора, че е санкциониран за нарушение, което не му е предявено с АУАН.

За така описаното фактически и правно квалифицирано нарушение с наказателно постановление на ЗД [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 1 000 лв.

За да постанови оспореното решение, с което е потвърдено НП, районният съд е

приел, че АУАН и обжалваното НП са издадени от компетентни длъжностни лица, в сроковете по чл. 34 от ЗАНН, като били спазени и изискванията на чл. 42 и чл. 52 от ЗАНН и при издаването им не са допуснати съществени процесуални нарушения. По същество на спора въззивният съд е изложил съображения, че от събраните в хода на съдебното следствие и от приложените писмени доказателства не се установяват трите кумулативни предпоставки по чл.491, ал.6 КЗ /една от които е промяна на собствеността на застрахованото МПС, което в случая безспорно липсва/, които да дават основание за прекратяване на застрахователния договор, поради което административнонаказателната отговорност на дружеството-касатор е ангажирана законосъобразно и е потвърдил НП.

При така установеното от фактическа страна, във връзка с прилагането на материалния закон, настоящия съд взе предвид следното:

Разпоредбата на чл.367, ал.2 КЗ предвижда възможността за всяка от страните да иска увеличение или намаление на застрахователната премия или да прекрати договора, в случай че през периода на действие на застрахователния договор застрахователният риск значително се увеличи или намали. Конкретно, обаче, за застрахователния договор по застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, чл.367, ал.3 предвижда, че ако през периода на действието му застрахователният риск значително се увеличи или намали, всяка от страните може да иска увеличение или намаление на застрахователната премия, като прекратяване на договора от страна на застрахователя не се допуска, освен в случаите по чл. 491, ал. 6. Според тази разпоредба, в случаи на промяна на застрахователната премия поради повишаване на риска при смяната на собствеността застрахователят трябва писмено да уведоми приобретателя за размера на премията и за срока, в който да бъде платена; като при неплащане на премията в указания от застрахователя срок договорът се прекратява считано от изтичане на срока за плащане на увеличената премия. Също така, в чл.485, ал.1 КЗ е предвидено, че в случай на неточно обявено или премълчано обстоятелство, за което застрахователят е поставил писмено въпрос, застрахователят не може да прекрати договора за задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите на основания по чл. 363, ал. 1 и 3, чл. 364, ал. 2 или чл. 365. Т.е. застрахователят може да прекрати действието на договора в изчерпателно изброени хипотези, сред които настоящата не попада.

Предвид горното и противно на довода в жалбата на застрахователя, правната квалификация в АУАН и НП кореспондира с нарушението. В тази насока въззивният съд правилно е заключил, че с процесните действия санкционираното юридическо лице е извършило нарушение по чл.367, ал.3 КЗ, поради което и законосъобразно е била ангажирана административнонаказателната му отговорност. Съгласно нормата на чл. 644, ал. 1, т. 2 от КЗ, за нарушение на разпоредбите на чл. 367, ал. 3 от кодекса, на юридически лица се налага санкция от 1 000 до 20 000 лева, поради което и в тази си част атакуваното НП е законосъобразно. Имуществената санкция в случая е наложена в минималния размер, предвиден за деянието, поради което не може да се приеме, че тя не съответства на тежестта и характера на нарушението и на целите на наказанието. Неоснователни са възраженията в касационната жалба за маловажност на деянието. Законодателят е отчел значимостта на обществените отношения, предмет на защита от закона. Неизпълнението на задължението в конкретния случай не разкрива по-ниска степен на обществена опасност от обичайните случаи на нарушения от този вид, поради което извършеното нарушение не би могло да се

квалифицира като маловажен случай.

Предвид изложените мотиви, касационната инстанция намира решението на районния съд за законосъобразно, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

Съобразно разпоредбата на чл. 63, ал. 3 от ЗАНН, в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноси по реда на АПК. С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане от страна на ответника, съдът следва да присъди разноси за юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 63, ал. 5 от ЗАНН, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ към минималния размер.

Воден от горното и на основание чл.221, ал.2 АПК, във връзка с чл.63, ал.1 ЗАНН, Административен съд София-град,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 26.02.2021г., постановено по НАХД №7529/2020г., на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 101 състав.

ОСЪЖДА ЗД [фирма]-гр.С., с ЕИК[ЕИК], да заплати на Комисията за финансов надзор юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.